

ČESKÉ VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ, FAKULTA ARCHITEKTURY

VYJÁDŘENÍ VEDOUCÍHO DIPLOMNÍ PRÁCE

Diplomant: Bc. Olga Lebeděva

15120 Ústav krajinářské architektury

Školní rok 2020/2021 ZS

Název práce: **Výstavní zahrady Boboli**

1.0 Úvod:

Geneze zadání: Původní Zadání projektu vzniklo společně s Penn University, což je prestižní americká universita s vyhledávaným a často napodobovaným programem krajinářské architektury. Tak jak bylo zadání původně formulováno, šlo o oslavu imaginace a kritický pohled na krajinu jako objekt konzumace současně. Co se stane, pokud dáme lidské představivosti volný průchod? Dá se environmentální odpovědnost sloučit s rozletem bezbřehé imaginace? Jak by vypadala například krajina Federica Felliniho, Petera Wilsona, domácího Jana Švankmajera nebo nesmrtelného Josefa Svobody? Náplň projektu byla záměrně zcela otevřená. Stejně tak bankovní účet. Je student schopen vnímat ve společnosti zchvácené pragmatismem očekávání současného Mediciho? A pokud patron umění už nemůže existovat, kdo ho nahradí? S jakou strategií nebo taktikou přijde student pro projekt s prakticky neexistujícími mantinely a s jediným omezením? Tím je reálné místo - olivový sad v bezprostředním sousedství Giardino di Boboli ve Florencii.

2.0 Křížovka bez tajenky - Analytická část

Na studentu je požadována jasná struktura a definovaný výstup. Řeč práce musí být jasná i pro nezasvěceného. Především, že čeština není mateřštinou diplomantky a v gramatice to občas zdrnčí. Považujme tedy tyto poklesky za kosmetické vady a vydejme se na cestu Výstavními zahradami. V úvodu předvádí autorka schopnost vysávat cyberprostor. Snadno získané informace pak zabývají úvod k práci a konzumují nejednu ze stránek kvalitního papíru. Zde také počínají první slova zápletky pod názvem Diplomová práce. Po vyznání lásky k rajske Florencii následují pod pláštěm analýz už trochu neučesané až surreálné informace. Zcela Bretonovsky pak působí diagram na straně 40. Důvodem analýzy je vytvoření informačního podhoubí, z kterého se pak vydestilují informace pro následný návrh. Tato část působí, po pochopitelné exkurzi do historie (i tam se autorka opakuje – viz strana 18 a 19) nelogicky a někdy i informačně rezignovaně (viz např. informace o přístupnosti zahrad) U studenta krajinářské architektury bych očekával podstatně detailnější informace o evoluci kulturní krajiny Toskánska, jako inspirativního zdroje. Marně. Informační anorexie postihuje zejména tyto aspekty. Pak není divu, že základy, na nichž autorka staví svůj návrh, jsou již zpočátku rozdrobené.

3.0 Paradissus interruptus

Citát: „*Perlou nového parku jsou výstavní zahrady, které se usadily v jeho srdci jako barevné lentilky*“ Pravděpodobně nelze přijít s bizarnějším popisem návrhu než je tento. V této části práce už jsme zcela ponořeni do světa bombastických hyperbol. Autorka si poměrně dost často protiřečí anebo se vyjadřuje nepřesně. Např. na straně 84 najdeme seznam stávajících druhů, který končí autorka

větou „*Ostatní stromy jsou zastoupené ve výrazně menším počtu*“ Pokud vím, dendrologie nezná kategorii „Ostatní stromy“. Tato část práce měla být zpracována pečlivě a do detailu. Na jedné straně deleguje diplomantka odpovědnost za výběr rostlinného materiálu neznámým autorům zahrad, aby hned na protilehlé straně uvedla vlastní selekci. Do seznamu rostlin pro živé ploty jsou namíchány ty, co vyžadují podporu. Vzhledově i konstrukčně se takto definované prostory značně liší.

O priapická gesta se postará dvojice věží – vyhlídek. Inspirace defenzivní architekturou je zřejmá, proto i otvorů s výhledem do krajiny je poskrovnu. Přitom měnící se perspektivy jsou jednou z atrakcí rozhleden. Pokud je určitá klaustrofobie scénaristickým záměrem, pak by to mělo být deklarováno. Nehledě k tomu, že ve veřejném prostoru musí dnes jít o nediskriminační přístup pro všechny u veškerých nově konstruovaných městských struktur. (výtah) Zastoupení najde i „lidová“ architektura, jak je ale už v této práci zvykem bez patřičného zdůvodnění. K mobiliáři: Ačkoliv může být pro českého výrobce Mmcité výběr lichterou, existuje celá řada forem a tvarů, které by s místem více souzněly.

Spojovat půdorys výstavních zahrad s renesančním čtyřlístkem na fasádách je úctyhodný výkon. Tato forma mně spíše připomíná kopulující meningokoky. Něco jiného je přece ornament fasád a něco jiného jeho doslovný přepis do půdorysu. Z jakého důvodu si Olga Lebeděva myslí, že tato forma bude garantovat neotřelé, inovativní nápady se nedozvíme. Kromě jednoho vágního náznaku není vůbec jasné, jak funguje cirkulace uvnitř těchto buněk nebo jaké parametry nebo agendy čekají vyvolené tvůrce. Zde bych očekával několik, podrobně zpracovaných příkladů na podporu proklamované neotřelosti. Nenacházím žádné hledání alternativ, skutečně jde jen o usazené „lentilky“. Pokud odhlédneme od nedostatku zdůvodnění, výstavy jsou institucí, která nemůže existovat bez patřičného zázemí. To, že se autorka neinformovala o tom, jak takové výstavy fungují (Např. Méis, Chaumont) je těžko omluvitelné. Součástí práce měla být reference k podobným zařízením, analýza toho jak operují a nástin kurátorských aktivit.

4.0 Kudy kudy cestička...

Vedení cest spolu s topografií místa a vegetací je jedním z nejdůležitějších nástrojů krajinářské architektury. Cesty organizují choreografii prostoru a jsou nedílnou součástí scénáře. Princip vedení cest není jasný. Postrádám pár skeči, které objasňují vztah k existující vegetaci a alespoň náznak řešení, jak se cestní síť prospekává mezi stávajícími stromy. Užitečné by byly příčné řezy v různých situacích. Reference k materiálům povrchů není dostatečně vysvětlena. (Polypavement je komerční jméno produktu. Princip a schéma umístění mobiliáře podél cest je ponechán na našich představách.

5.0 Grafická část

Přestože se slova na stránkách práce nezřídka hodně ošívají, grafická části, zvláště akvarelům nelze upřít určité kouzlo. Od čtenáře se ovšem očekává velká dávka interaktivity. Autorka by se v budoucnu měla věnovat snahám o propojení manuální kresby a digitálních médií. Práce obsahuje stránky, které odhalují cit pro barevnou harmonii a komunikují, ale také stránky, jejichž čitelnost je špatná a měla být podrobena autocenzuře.

6.0 Na závěr...

Pokud by téma venkovních výstavních prostorů bylo dopracováno a domyšleno tak, že každá z buněk vyzývá k interakci s uživateli a je smysly stimulujícím prostorem, snad by se našlo nějaké zdůvodnění. Ale je tato tematizace tím co Florentánům opravdu chybí? Z analýz spíše vyplývá, že chybí veřejný prostor typu Piazza Massimo D'Azeglio, možná kombinovaný s příležitostí ke komunitnímu zahradničení. U výstavních zařízení jde naopak o prostory s celou plejádou omezení a regulací. Ale vraťme se k původnímu zadání. Leží před námi práce, která je oslavou creativity? Dýchá na nás duch Florencie? Našeho Mediciho se raději neptám. A take ne Machiavelliho. Obava o další osud diplomantky v jeho rukou mi v tom brání. Opuletní měšec zůstává neotevřen...

Hodnocení : Je doba kovidová. Doba tolerance. Doba vyžadující trochu velkorysosti.

D – (uspokojivě)

Praha 27. ledna 2021

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'V. Sitta', with a long horizontal stroke extending to the right.

Vladimír Sitta